

De
Nieuwe
Uitgeverij

WILJANAND

Fosfor

Wijnand

de
nieuwe
uitgeverij

Eerste digitale inkijkexemplaar, Juni 2014
Tweede digitale inkijkexemplaar, Juli 2014
Derde digitale inkijkexemplaar, Augustus 2014

© Wijnand, 2014

© Nederlandse digitale uitgave: De Nieuwe Uitgeverij, 2014

Omslagontwerp: Renée van den Kerkhof (www.neetje.nl)

ISBN: 978-94-91983-09-2

www.DeNieuweUitgeverij.nl

Fase 1

Ik ben er.

De zwarte SUV komt voorrijden. Sven houdt een paraplu boven mijn hoofd. Het regent niet eens. Het is op zijn minst bewolkt en er is wat wind. Ik vraag mij dan ook af waarom ik tegen hem heb gezegd dat hij een paraplu boven mijn hoofd moet houden.

‘Alles naar wens?’ vraagt hij, maar ik antwoord niet. Hij houdt de deur open en ik stap in.

De SUV is koud en leeg. Simone is thuis en Sven gaat naast mij zitten.

‘Ben je klaar voor vandaag?’

Sven vraagt dit, maar hij weet eigenlijk ook wel dat ik er klaar voor ben.

‘Natuurlijk. Hoe moeilijk kan dit zijn? Ik ontsla wat medewerkers, trek mij terug in het kantoor, masturbeer, drink wat koffie, pak het vliegtuig en vertrek naar een zonnig oord.’

Sven haalt zijn schouders op en kijkt naar buiten. Ongeveer een kwartier later stopt de SUV voor de ingang van mijn kantoorgebouw. Dertien verdiepingen hoog, waarvan de complete dertiende verdieping alleen voor mij is. Ik heb uitzicht op de rustige binnenstad. Deze rust heb ik nodig, als ik bijvoorbeeld het positieve gedrag van mijn medewerkers even niet trek. Dit is het moment. Nu gaat het gebeuren. Sven stapt, zoals vooraf afgesproken, als eerste uit en houdt de deur open. Het regent nog steeds niet. Ik stap uit en loop naar de ingang. Als ik naar binnen loop zie ik medewerkers rondlopen. Ze dragen aktetassen en paperassen. Vandaag moet ik wegens bezuinigingen honderdvijfentwintig medewerkers ontslaan.

‘Vandaag sta ik voor u als een droevig mens. Ik moet mensen laten gaan die ik eigenlijk had willen behouden. De crisis raakt iedereen en helaas ook mij. Toen ik een half jaar geleden het bedrijf overnam van mijn vader had ik nooit verwacht dat ik dit zou moeten doen. Het ontslaan van medewerkers valt mij dan ook zwaar.’

Een leugen meer of minder maakt de medewerkers toch niets meer uit. Ze weten niet beter. Het enige dat ze horen is dat ze in onzekere tijden terechtkomen en dat is ergens wel een schande, maar verder interesseert het mij niet of nauwelijks. Eigenlijk helemaal niets.

‘Per afdeling moet ik helaas tien of meer medewerkers laten gaan. Deze medewerkers krijgen in de loop van de dag bericht over hoe het allemaal afgehandeld gaat worden. Voor vragen kunt u terecht bij mij. Ik loop hier nog wel even rond en hoop van iedereen nog persoonlijk afscheid te kunnen nemen. Bedankt voor de jarenlange inzet. Ik had gehoopt dat dit anders kon, maar helaas. Nogmaals, bedankt.’ eindig ik mijn toespraak. Er klinkt applaus voor mijn toespraak. Even probeer ik het op een huilen te zetten maar terwijl ik dit doe krijg ik vreemde blikken op mij gericht. Wat ben ik in vredesnaam aan het doen? Sven schudt zijn hoofd en ik staak mijn geveinsde emoties. Ik ga af als een gieter en ik knik nog eenmaal naar de medewerkers die zojuist mijn betoog aangehoord hebben. Sommige medewerkers beginnen met elkaar te kletsen. Enkele medewerkers maken aanstalten om mij te onderwerpen aan een vragenvuur. Mijn hoofd staat hier vandaag totaal niet naar. Sven komt op mij aflopen en zegt dat we naar mijn kantoor moeten gaan voordat er medewerkers zijn die moeilijke vragen gaan stellen.

Aangekomen in mijn kantoor kijk ik naar de foto's van Simone die aan de wand hangen. Het zijn naaktportretten. Allemaal in zwart-wit. Het was een cadeau dat ik kreeg voor mijn verjaardag. Twee weken voordat ik dit grote bedrijf erfde. Het geeft het kantoor een fijne sfeer. Ze is nog nooit in dit kantoor geweest, maar ik denk dat als ze het zou zien, dat ze het echt heel mooi zou vinden. Er wordt aangeklopt en Sven doet open. Het is een

medewerker die binnen wil komen. Ik knik naar Sven.

‘Laat maar binnenkomen,’ zeg ik hem op een bevelende toon.

‘Hoe leg ik mijn ontslag uit aan mijn vrouw en kinderen? Ik heb kinderen te onderhouden. Heeft u enig idee hoeveel levens u kapot maakt?’ klinkt het paniekerig uit de mond van de medewerker.

Ik probeer een beroep te doen op mijn empathie, maar tevergeefs. Ik haal mijn schouders op. Dit is denk ik het meest vermoeiende moment van de dag.

‘Wat wilt u dat ik zeg? Er is niets dat ik kan doen. Er is echt niks aan te doen.’

De medewerker heeft een eng gezicht. Hij ziet er raar uit. Rooddoorlopen ogen met daaronder dijken van wallen. Hij kijkt alsof ‘ie gehuild heeft. Momenteel probeert hij mij onder druk te zetten door het benoemen van problemen die mij niet echt bekoren. Oké, geen geld voor vrouw en kinderen. Maar waarom ben ik verantwoordelijk voor andermans geluk? Ik voel mij wel eens God maar ik ben er nog steeds geen. Simone roept wel eens om God wanneer ik met mijn tong bezig ben in haar schaamstreek. Maar ik ben nog steeds geen God.

‘Wat kan ik er aan doen?’ vraag ik de man.

‘Mij niet laten ontslaan,’ antwoordt hij verontwaardigd.

‘Ik heb je niet laten ontslaan, ik heb je ontslagen.’

De medewerker begint te huilen en ziet in dat er geen enkele andere uitkomst is dan die ik al heb gegeven. Sven vindt het wel genoeg geweest, laat de medewerker uit en sluit dan de deur van het kantoor. Hij vraagt of ik koffie wil en ik knik.

‘Koffie, laten we dat maar doen,’ zeg ik, alsof er in de laatste paar minuten niets gebeurd is. Esmee is de koffiejuffrouw. Haar zal ik nooit ontslaan. De manier waarop zij de koffie zet is fantastisch. Ze maakt het met liefde en maalt de koffiebonen met haar hart en ziel. Sven is niet zo onder de indruk van haar, maar dat maakt mij niets uit. Het gaat om mij en de koffie.

‘Twee klontjes suiker, scheutje melk. Het vaste recept, meneer,’ zegt ze vriendelijk.

Ik knik naar Esmee en ga rechtop in de fauteuil zitten. Sven ijsbeert door het kantoor en ik vraag hem wat er is. Stiekem weet ik al lang dat het mij helemaal niets interesseert.

‘Ik voel mij onrustig. Ik heb het idee dat het misgaat vandaag. Je weet wel. Een voorgevoel.’

‘Sven, houd alsjeblieft je bek. Hier word ik panisch van en je weet wat er dan gebeurt.’

‘Sorry, misschien komt het door slaapgebrek. Ik zie dingen die er niet zijn,’ gaat hij verder.

‘Ik laat iemand wel iets voorschrijven. Dat zijn paardenmiddelen.’

Sven gaat in de fauteuil tegenover mij zitten. Even lacht hij als ik hem aankijk. Het is stil in het kantoor. Alleen het tikken van de klok is te horen.

‘Wat zijn de plannen voor vandaag? Wat gaan we doen?’ vraagt hij.

Ik haal mijn schouders op. Ik kijk achterom, naar buiten. Het regent en de druppels glijden over het raam naar beneden. Het is een treurig gezicht, want mijn raam lijkt te huilen.

‘Weet ik niet. Zullen we Alaska bezoeken? Ben er nog nooit geweest. Mijn vader wilde ooit nog eens met mij op zalm jagen. In de bergen, met rustige beekjes.’

Sven neemt een slok van zijn koffie en trekt vervolgens een vies gezicht. Hij vraagt mij wat Esmee toch altijd met die koffie uitspookt. Ik zeg hem dat liefde niet aan iedereen besteed is. Hij lacht en drinkt dan verder van zijn koffie. Maar Alaska. Het idee schoot mij zojuist te binnen. Ik ben nogal impulsief van aard en dwaal soms mijlenver af met mijn gedachten.

‘Je kunt niet naar Alaska. We moeten hier van alles regelen. Dit bedrijf bestuurt zich niet vanzelf,’ zegt hij op een toon die mij tegen de borst stuit. Hij kan autoritair zijn. Mijn butler, soms chauffeur, beveiliging, boezemvriend en soms redder in nood. De klusjesman

en de man die de sporen uitwist wanneer dit nodig is. Hij kan mensen laten verdwijnen en mensen dingen laten doen die ze anders nooit zouden doen. Ik ben niets zonder hem en andersom idem. We zijn al een half jaar onafscheidelijk en dit is goed voor mij. Ik heb mensen nodig die ik kan vertrouwen. Mensen op wie ik kan bouwen en die voor mij door het vuur gaan.

Simone zit op de bank televisie te kijken. Ze kijkt een programma dat over fotomodellen in een groot huis gaat. Het zijn oude afleveringen waar zij zelf ook nog een rolletje in heeft gehad. Met andere woorden: ze is arrogant genoeg om naar haarzelf op televisie te kijken.

Er moet iets mis zijn met haar. Sven groet mij en gaat dan naar huis. Ik kijk de kamer rond. Overal waar ik kijk zie ik schoenendozen en tassen van exclusieve kledingmerken liggen.

Dit vergt geen verdere toelichting. Ze is wezen shoppen en voelt zich niet goed.

‘Moet ik vragen wat er is, of vertel je zelf wat er aan de hand is? Anders ga ik namelijk in bad.’

‘Ik ben ongesteld,’ antwoordt ze.

Ongesteld zijn is geen drama als je het mij vraagt. Ik ben een man. Daar heb ik geen last van.

‘Wat naar voor je. Hoe was je dag verder? Ik zie dat jij je weer hebt uitgeleefd met mijn geld. Wat is de schade?’ vraag ik ontspannen.

‘Laat mij nou gewoon een keer leven en mijn gang gaan. Ik heb geen zin in woorden.

Ga alsjeblieft met jezelf in bad en laat mij even,’ klinkt het melodramatisch uit haar mond. Ik denk na. Dit huis, dit alles, is van mij. Ik maak hier de dienst uit en er wordt hier geleefd volgens mijn wetten. De afstand van de woonkamer naar de badkamer is tien meter. Om de meter trek ik een kledingstuk uit dat ik vervolgens op de grond laat vallen. De sfeervolle spots in de badkamer hebben sensoren en ze schieten aan als er beweging in de buurt plaatsvindt. De spots gaan aan en de prachtige badkamer komt tevoorschijn. Ik heb het werkelijk prachtig laten inrichten. Na het draaien aan wat knoppen zie ik het bad vollopen met water. Na het toevoegen van enkele zepen en badzout loop ik naakt de woonkamer in. Ik loop naar de televisie en druk deze uit. Simone reageert laconiek door te zeggen dat mijn penis kleiner lijkt nu ik naast de grote televisie sta. We lachen en lopen dan samen naar de badkamer. De badkuip zit vol met water en er is veel badschuim te zien. Warm water, veel schuim en de spotjes gedimd. Het ideale recept voor een ontspannen moment voor mij en Simone. Dit is ook wel eens anders geweest. We laten ons langzaam in de badkuip, geschikt voor acht personen, zakken. Terwijl Simone haar kleding uittrok controleerde ik de temperatuur van het water. Het was precies goed. Elke avond om negen uur belt er iemand van de organisatie om de cijfers van de dag door te nemen. Voor mij is het slechts weten wat ik verdiend heb. Ben ik rijker, of iets minder rijker dan de vorige dag geworden? Wie mij belt weet ik niet en het interesseert mij eigenlijk ook niet. Sven vindt dat ik dit belangrijk moet gaan vinden. Ik luister niet naar dat soort adviezen. Ik bepaal zelf wat ik belangrijk acht. Het is één minuut voor negenen wanneer de telefoon gaat. Ik neem op met een schorre stem en zeg dat ik goed nieuws wil horen. De stem aan de andere kant van de telefoon deelt mij mede dat de omzet van vandaag drieënhalve miljoen is. Dat is een half miljoen meer dan gisteren en het is meer dan ik had verwacht. Ik denk direct aan het vieren van de omzet maar de stem aan de andere kant van de telefoon vertelt mij dat ik niet te vroeg moet

juichen. Er moeten namelijk nog bonussen worden uitgekeerd. Ik dacht dat ik daar juist van af was. Het ontslaan van medewerkers moet toch juist geld opleveren in plaats van dat het geld kost?

‘En om hoeveel euro gaat hier dan precies? Kwart miljoen?’

Zeker niet meer, maak ik mezelf wijs wanneer ik hem deze vraag stel.

‘Het kost u op zijn minst een half miljoen. Plus de kosten van de ontslagen medewerkers erbij. Die krijgen namelijk een premie mee. Daar bent u dus zeker nog niet van af,’ antwoordt hij. Ik kijk naar mijn horloge. Even denk ik dat ik vanochtend de verkeerde beslissing heb genomen. Nu draag ik een Rolex en ik denk dat ik iets anders had moeten kiezen. De grijze Tag Heuer past namelijk beter bij mijn huidige stemming. ‘Heb ik u goed genoeg geïnformeerd?’ vraagt de stem kalm.

‘Goed genoeg voor nu,’ en ik hang op. Het zal allemaal wel. Tegelijkertijd komt Simone de kamer binnen. Met de blik in haar ogen smeekt ze om aandacht en liefde. Ik kan het geven en haar gelukkig maken. Sinds kort kan ik eigenlijk alles. Niets is meer ondenkbaar, geld betaalt de mogelijkheden en het uitgeven creëert keer op keer nieuwe kansen.

Ik heb een meisje van negen en een meisje van tien bij hem besteld. Ze worden bezorgd in de haven. Daar staan enkele zeecontainers waarvan ik de eigenaar ben. Een van de meisjes is blond en de ander is een brunette. Wat ik met ze ga doen weet ik niet precies, maar ik wil in ieder geval wel dat ze hun kleren uittrekken en zich aan mij presenteren. Naakt. Simone verveelt mij al een tijdje en het wordt tijd dat ik zelf aan mijn trekken kom. Ik doe dag in dag uit alles voor iedereen en er is niemand, naast Sven, die even aan mij denkt en iets doet voor mij. Daarom is het belangrijk om af en toe het heft in eigen handen te nemen. Zo leefde mijn vader en zo zal ik ook leven. Ik rij in de SUV met geblindeerde ramen naar de haven. Bij de haven aangekomen moet ik mijn rijbewijs laten zien waarna ik het haventerrein op mag rijden. Ik ken de weg op mijn duimpje dus ik heb geen verlichting nodig. Ik dim de lichten van de auto en rij stapvoets naar de zeecontainers. Het heeft de hele dag geregend en het ziet er naar uit dat dit ook voor de nacht zal gelden. Het is verdomme zomer en toch regent het. Ik snap er niks van. Aan de andere kant, ik zit in een auto dus waar maak ik mij eigenlijk druk om? Als ik bij de zeecontainer aan kom zie ik hem al staan. Het is nog niet helemaal donker, het is schemerig. Ik zie de meisjes in zijn oude Mercedes zitten. Hij loopt richting mijn auto en wanneer ik stilsta doet hij het portier van de bijrijder open. Hij stapt in.

‘Een goedenavond. Ik heb gehaald wat je vroeg. Heb je het geld bij je?’ vraagt hij.

Ik kijk naar hem. Zijn gezicht zou wel wat crèmepjes en zeepjes kunnen gebruiken. Eveneens een goede scheerbeurt. Waarom hebben sommige mensen toch zo’n gebrek aan discipline voor hun uiterlijk? Met een beetje inzet kun je er heel normaal en toch aantrekkelijk uitzien.

Maar nee hoor, sommige mensen vertikken het gewoon.

‘Natuurlijk heb ik het geld bij me. Wat denk je, dat ik mijn afspraken niet nakom? Kom op, hoelang kennen we elkaar al?’ vraag ik hem, lichtelijk beledigd.

‘Ik wilde het gewoon even checken, laat me. Ik neem risico’s voor je, snap je dat?’

Ergens denk ik dat hij mij iets duidelijk probeert te maken, maar het zal wel. Ik overhandig hem de afgesproken vijfduizend euro. Vijfentwintighonderd voor elk. We stappen tegelijk de auto uit. De adrenaline giert door mijn lijf. Hij gaat mij voor naar zijn Mercedes en opent dan één van de portieren.

‘Eruit jullie! Dit is de meneer waar ik het over had. Hij zal goed voor jullie zorgen.

Nou, schiet op. Ik heb niet de hele dag de tijd,' klinkt het nors. De meisjes komen langzaam in beweging. Eerst komt het blonde meisje naar buiten. Ze is precies wat ik in gedachten had. Het meisje met bruin haar durft niet en hij is het getreuzel al snel zat. Uit zijn jaszak haalt hij een stroomstootwapen tevoorschijn en zwaait er mee naar het meisje. Het meisje geeft een gil en hij sommeert haar nogmaals om uit te stappen. Ze geeft de strijd op en stapt vervolgens ook de auto uit. Beide meisjes kijken om zich heen en zien dat ze geen enkele kans maken als ze het op een rennen zouden zetten. Het is inmiddels donker, er staan overal hekken, er is water en er staan mannen voor ze. Ze zouden nooit kunnen ontsnappen.

'Fosfor', de debuutroman van auteur Wijnand zal vanaf 11 september 2014 in alle digitale boekhandels te koop zijn.